І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda", 81-83 Grand St
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 172. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 25-го ВЕРЕСНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, SEPTEMBER 25, 1974 No. 172. VOL. LXXXI.

У СОВЄТСЬКІЙ КАТОРЗІ: ВАЛЕНТИН МОРОЗ ГОЛОДУЄ

ДЕНЬ ГОЛОДІВКИ

87

МІКРОБІОЛОГИ СВІТУ ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ НІНИ СТРОКАТОЇ

Токіо. — На міжнародному з'їзді мікробіологів 530 присутніх вчених з різних країн світу підписали петицію в обороні української вченої, мікробіолога Ніни Строкатої, яка під сучасну пору перебуває в ув'язненні, засуджена на чотири роки ув'язнення після того, коли вона відмовилася відректися від свого чоловіка Святослава Караванського.

У зв'язку з цим, що на міжнародному конґресі висунено справу совєтських дисидентів і в'язнів, совєтська амбасада в Такіо формально склала протест, мовляв, йдеться тут про втручування у внутрішні справи іншої держави. На цьому міжнародному конґресі мікробіологів виступив ансамбль бандуристок з Києва.

А. САХАРОВ ПЕРЕЙШОВ ОПЕРАЦІЮ

Москва. — Згідно з повідомленням аґентства Ройтерс, академік-дисидент Андрей Сахаров захворів і мусів піддатися операції у зв'язку з апендицитом. У повідомленні говориться, що операція пройшла успішно і стан його здоров'я, як поінформувала дружина А. Сахарова, є задовільний.

УКРАЇНЦІ ТВІН СИТІ ВИСТУПИЛИ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Міннеаполіс (м-к). — Заходами Української Студентської Громади при Міннесотському університеті та при співучасти старшого громадянства відбулася тут в суботу, 21 вересня, велика демонстрація в обороні українських в'язнів в СССР, зокрема Валентина Мороза. Біля 500 учасників, в основному молоді, вирушили маніфестаційним походом з площі біля Української Католицької Церкви св. Константина, перемаршували головними вулицями міста до призначеної площі в центрі Міннеаполісу, де відбулися громадські збори. Учасники маніфестації несли понад 200 плякатів і транспарантів з написами, які говорили про мету маніфестації. „Звільніть українських політичних в'язнів", „За знищення російського колоніялізму в Україні", „За волю для Валентина Мороза", „Американці вимагають людських прав для совєтських громадян" — такі і подібні написи привертали увагу громадян міста.

Громадянськими маніфестаційними зборами проводив на площі, на якій повівали українські і американські прапори та виднів великий портрет Валентина Мороза, проф. д-р Володимир Атанас. Після молитви яку провів англійською мовою о. крилошанин д-р С. Кнап, та українською мовою о. протоієрей Михайло Куданович, промовляли професор Міннесотського університету д-р МекҐравбард та студент Андрій Каркоць.

„Замість останнього слова" Валентина Мороза англійською мовою прочитали студентки Марійка Кміт та Орися Каркоць. Промовці закликали суспільство звертатися з своїми петиціями до Уряду в обороні українських в'язнів та за пошанування основних прав людини в СССР. Під кінець прочитано лист від посадника міста Алберта Гофстеда.

Маніфестаційні збори закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна". Вечером того ж дня дві телевізійні станиці інформували глядачів про цю українську маніфестацію в обороні Валентина Мороза й інших в'язнів-дисидентів. Група студентів влаштувала крім того демонстрацію перед будинком театру, де якраз у той час виступав совєтський балет Мойсеєва.

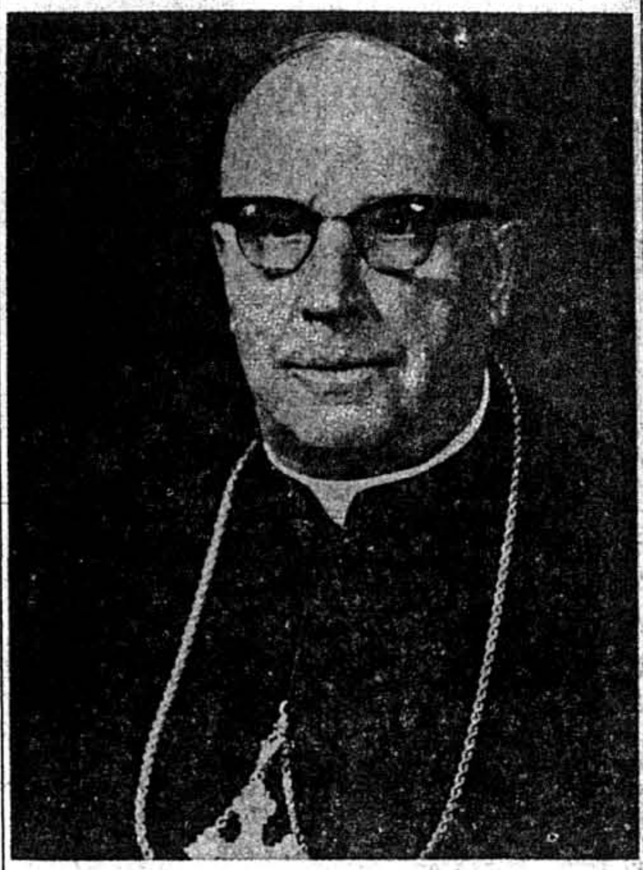
ГРОМАДИ ЗГОЛОШУЮТЬ МАСОВО СВОЮ УЧАСТЬ У ВЕЛИКІЙ ВСЕНАЦІОНАЛЬНІЙ МАНІФЕСТАЦІЇ

Ню Йорк. — Канцелярія Українського Конґресового Комітету Америки інформує, що довколишні українські громади масово зголошують свою участь у великій Всенаціональній Маніфестації, яка відбудеться, як відомо, вже цієї неділі, 29-го вересня, в Ню Йорку. Демонстрацію організує Метрополітальний Відділ УККА при співучасті Відділів, що сусідують з Метрополією.

Досі зголосили вже свою участь Відділи УККА: Округа Олбані, в склад якої входять Відділи Коговз, Вотервліт і Трой, зголосила два автобуси і багато приватних авт; громади в Кергонксоні, Дзерзі Ситі, Гемстеді, Елізабеті, Нюарку-Ірвінґтоні, Пассейку, Мелвіллі, Соммервілі, Мейпелвуді, Перт Амбою, Картеріт і Йонкерсі.

Деякі громади приїздять зі своїми духовниками, власними транспарентами і національними прапорами. Відрадним явищем при тому, говориться в інформації УККА, є те, що у підготовці до маніфестації беруть участь всі — молодь, старші, управи Відділів УККА і управи існуючих на даному терені організацій та установ, священики наших церков, проводи молодечих організацій. Загально передбачається, що в маніфестації візьме участь біля 10,000 осіб.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОНИ СВ. П. ВЛАДИКИ ІВАНА БУЧКА ВІДБУДУТЬСЯ В ЧЕТВЕР

З Риму остаточно одержано потвердження про смерть Архиєпископа Української Католицької Церкви св. п. Владики Іван Бучка, який помер минулої суботи, 21-го вересня. Рівночасно одержано повідомлення, що архиєрейські похорони відбудуться в четвер, 26 вересня, хоча ще немає вістки про місце поховання. Передбачається, що в похоронах візьме участь більшість Владик УКЦеркви з вільного світу. Обидва Митрополити, Владика Максим Германюк з Канади і Владика Амвросій із ЗСА вже є в Римі. Вістка про смерть Архипастиря Скитальців, св. п. Владики Івана Бучка викликала найширший відгомін та глибокий жаль серед найширших кругів української громадськости. Президія Українського Конґресового Комітету Америки вислали на руки Голови Постійного Синоду Помісної УКЦеркви, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа окрему телеграму, в якій висловлює „глибоке співчуття з приводу смерти невіджалуваної пам'яти Кир Івана Бучка, Архипастиря скитальців, колись єпископа-помічника українців католиків в ЗСА та пароха Ню Йорку". Президія УККА рівночасно інформує, що на похоронах спочилого Владики її репрезентуватиме віцепрезидент УККА о. шамбелян Мирослав Харина, який вже виїхав до Риму.

ЗСА ВИМАГАЮТЬ „ПОМІРКОВАНОСТИ" ВІД ПРОДУЦЕНТІВ НАФТИ

Вашингтон. — Виступи президента Форда перед учасниками Світової Конференції для справ пального у Чикаґо і державного секретаря Кіссінджера на форумі Генеральної Асамблеї Націй 23 вересня мали безсумніву на меті у можливо найгострішій формі вказати світові на причини сучасних господарських труднощів і перестерегти перед катастрофою економічної депресії у випадку, коли держави світу та їхні уряди в час не подбають про відповідні протизаходи. Колись у минулому, як це підкреслив президент Форд, у подібних ситуаціях держави йшли на війну і силою намагалися розв'язати складні питання забезпечення достатньою кількістю харчів, природних ресурсів, доступу до догідних морських і сухопутніх шляхів. В атомову добу, коли окремі держави розпоряджають зброєю, при використанні якої можна зруйнувати світ, така розв'язка немислима, але це не означає, що таку ситуацію повинна така або інша держава використовувати, спираючись на наявні в неї запаси сировини. „Коли держави користуються своїми природними ресурсами як політичною зброєю проти інших, наслідком є людське страждання... Життьово важливі ресурси є нерівно розподілені — держави змушені вибирати між конфліктом і співпрацею" — заявив президент Форд, пропонуючи повну підтримку ЗСА для найтіснішої співпраці всіх держав світу.

Повторивши свою осторогу в часі виступу на форумі Об'єднаних Націй щодо небезпеки в и користовування природних ресурсів у політичній боротьбі, президент Форд звернув увагу на це, що „існує три шляхи, з допомогою яких можна уникнути цієї загрози". „Перше, кожна держава мусить зобов'язатися не зловживати своїми ресурсами. Друге, кожна держава мусить повністю використовувати власні енерґетичні ресурси. І третє, кожна держава мусить об'єднатися з іншими у спільному зусиллі зменшити вразливість на брак енерґетичних ресурсів". Президент Форд звернув увагу держав-продуцентів нафти, що вони не можуть використовувати ситуацію і вимагати за нафту надмірних цін, бо в цей спосіб вони ставлять під загрозу економіку усього світу. „Надмірні ціни можуть тільки викривити світову економіку, започаткувати загальносвітову депресію і створити загрозу для ладу і безпеки у світі".

Г. Кіссінджер пропонує співпрацю між продуцентами і споживачами

За своїм змістом промова державного секретаря Кіссінджера в Об'єднаних Націях була тісно синхронізована з усім, що говорив президент Форд. Г. Кіссінджер в такій же мірі наголосив небезпеку політики держав - нафтових продуцентів, вимагаючи від них ґрунтовної перевірки їхньої дотеперішньої політики. Він підкреслив, що надмірні ціни на нафту не були і не є диктовані економічними мотивами, а мотивами виключно політичними. Призначуючи

(Продовження на стр. 4-ій.)

В УКРАЇНІ ЗАВЕРШЕНО ЧИСТКУ ПАРТІЙНИХ КАДРІВ — ПИШЕ „ПРАВДА"

Київ. — 20 вересня тут відбувся пленум Центрального комітету Компартії України, який розглянув питання „Про роботу Політбюро ЦК УП України щодо організації виконання рішень XXIV з'їзду КПСС і XXIV з'їзду Компартії України". Доповідав на пленумі перший секретар ЦК КП України В. Щербицький. Згідно з повідомленням газети „Правда" з 22 вересня, в Україні існують всі передумови для того, щоб „директиви XXIV з'їзду щодо зросту промислового виробництва були виконані передтерміново, у вересні 1975 року". В інформації московської газети говориться також, що „разом з тим на пленумі відзначувалось, що в ряді галузей і областей республіки по окремим показникам допущене відставання від завдань п'ятирічки. Зокрема, щодо об'єму виробництва у довзі є підприємства міністерств легкої, харчової, місцевої, лісової і дереворобної промисловости, а також Кримська, Житомирська і деякі інші області. Особливе занепокоєння учасників пленуму викликали недостатки темпа росту продуктивности праці", „хоч резервів тут чимало" — пише „Правда".

Згідно з інформацією „Правди", „національний дохід в республіці збільшився майже на 26, а реальні доходи на душу населення — понад 19 процентів. Багато зроблено для розвитку торгівлі, громадського харчування, поліпшення побутового обслугування населення. Одночасно говорилось про те, що збільшені вимоги трудящих заспокоюються ще не повністю".

На пленумі була також мова про „ідеологічну роботу" в Україні і винесено рішення, щоб ідеологічну роботу посилити згідно з постановами ЦК КПСС щодо виховання ідеологічно-політичних кадрів на Білорусі. У цій акції має бути активною уся компартія, яка нараховує в Україні, як подає „Правда", 63,300 первинних організацій, які разом об'єднують 2,5 мільйона членів.

У повідомленні є також згадка про „серйозне нарушування дисципліни", у висліді чого „на протязі останніх двох років Політбюро і секретаріят ЦК ...притягали до гострої відповідальности провідних робітників — зокрема, Ворошиловградської, Одеської, Полтавської, Херсонської й інших областей, деяких республіканських міністерств і відомств. „Грубі помилки" у праці з кадрами довший час допускались у Чернівецькій області. Все це було можливим, говорили учасники, з уваги на „притуплення політичної гостроти і принципіяльности, порушення принципів колективности керівництва, суб'єктивізму при вирішуванні питань кадрів, сприянню підлабузництву та угодництву. Заходи, застосовані ЦК КПСС і ЦК компратії України щодо скріплення кадрами ряду партійних комітетів і важливих ідеологічних відтинків, привели до помітного поліпшення справи". Очевидно, мова тут про період, коли при владі в Компартії України був ще Петро Шелест.

Пленум прийняв постанови посилити заходи на всіх ділянках, щоб до недалеких партійних з'їздів КПСС і КП України прийти з успіхами. Присутні, пише „Правда", запевнили „ленінський ЦК КПСС", що вони „помножать зусилля, зроблять все потрібне, щоб успішно виконати завдання, постановлені XXIV з'їздом партії".

Совєтському Союзові загрожує енерґетична криза

Москва. — Газета „Правда" з 18 вересня опублікувала редакційну статтю: „Готувати промисловість до зими". Тема нічого не говорить, але стаття за своїм змістом розкриває розміри енерґетичної кризи, яка наближається. Враховуючи безпосередню загрозу для совєтської промисловости, орган ЦК КПСС закликає своєчасно організувати внутрішні ресурси", щоб перетривати зимову пору. Хоч нібито в СССР виконується плян з постачанням природного газу і видобутком вугілля, то вигляди на найближчий час не надто добрі. „...На шляху будівничих магістраль ще зустрічаються серйозні труднощі. Підводять металурги Липецька, Караґанди, а зокрема пробопрокатники Сумганта — вони задовжили сотні тони продукції. Затягається введення компресних станцій, оборудування трас".

Загрозливий стан існує також на відтинку постачання електрикою. Газета врешті інформує, що „складні кліматичні умови весни і літа привели до обміління ряду рік. Нижче звичайного, наприклад, є рівень води за греблями Нурекської, Токтогульської і Каракумської ГЕС (гидроелектростанцій), що спричинило обниження продукції енерґії. Відчувають нестачу пального станції, які використовують торф — у його пляномірному видобутку перешкодили затяжні дощі на заході Російської Федерації, в Білорусі, Прибалтиці. Враховуючи обстановку, енерґетики намагаються мобілізувати внутрішні резерви галузі".

Так само зле є з видобутком і доставою вугілля. „Викликає тривогу той факт, — пише „Правда", — що 17,5 мільйонів тонн продукції шахт і карьєрів Підмосковного, Кузнецького, Караґандинського й інших басейнів лежить покищо без руху на місцевих складах. Затримується постачання вугілля електростанціям України, центральних районів Росії, Ленінґраду. На днях „Правда" одержала телеграму від начальника Усть-Донецького річного порту Ямщікова. Він повідомляє, що в очікуванні перевалки тут простоюють десятки кораблів з вугіллям. Ізза нестачі вагонів поволі поповнюються запаси ряду металургічних підприємств. На Магнітці, Запсибі і в Караґандинськім комбінаті з цієї причини примушені витрачувати на поточні потреби зимову резерву".

Враховуючи таку складну ситуацію з безперебійним постачанням пального, „Правда" закликає робітників дбайливо ставитися „до кожної тонни вугілля, кожного кубометра газу, рішуче виступати проти негосподарности та марнотравства". Газета додає, що „факти подібного роду ще трапляються. На передодні зими особливо конечним є закрити канали втрат пального і енерґії, переглянути шляхи використання відходячого тепла, використання місцевих ресурсів пального. Значну економію дадуть і такі заходи, як ущельнення приміщень, своєчасне осклення будинків, зберігання теплотного режиму праці всіх аґреґатів..."

Алярмуюча і сповнена тривоги редакційна „Правди" нічого доброго не ворожить для населення СССР на час найближчої зими.

Едвард Кеннеді не буде кандидувати на пост президента

Бостон, Масачусетс. — У понеділок, 23-го вересня, демократичний сенатор Едвард Кеннеді із Масачусетс категорично заявив, що в 1976-му році не кандидуватиме на пост президента ЗСА. Під час бурхливої пресової конференції він покликався на родинні причини, заявляючи, він „прямо не може цього зробити для своєї жінки і дітей та для інших членів родини". Як відомо, два старші брати сенатора Кеннеді згинули в атентатах: президент Джон Ф. Кеннеді та кандидат на президента сенатор Роберт Кеннеді. Сенатор Едвард Кеннеді минулого понеділка сказав, що його рішення не кандидувати є остаточне та невідкличне та що він не прийме номінації ані покликання Демократичної партії і буде противитися будь-яким спробам поставити його ім'я на виборчу листу в будь-якому стейті. До цієї заяви сенатора Кеннеді вважали найбільш можливим кандидатом Демократичної партії, хоча коменгатори сумнівалися, що він міг би перемогти президента Форда. Після категоричної заяви, що він не буде кандидувати, справа відносно можливого демократичного кандидата ускладнилося.

Політична Рада УККА засідатиме цієї суботи

Ню Йорк. — Канцелярія Українського Конґресового Комітету інформує, що цієї суботи, 28-го вересня ц. р. о год. 1-й по полудні в приміщенні Українського Інституту Америки при 2 схід 79-та вулиця в Ню Йорку відбуде своє чергове засідання Політична Рада УККА. На порядку нарад стоятимуть справи: акція в обороні Валентина Мороза, Леоніда Плюща і всіх інших українців, переслідуваних окупаційним московським режимом в Україні. Короткі звідомлення про це подадуть пп. І. Базарко, К. Савчук, Д. Степаняк і А. Чорнодольський; інформаційна доповідь голови Політичної Ради проф. І. Вовчука „Українські громади — підстава суспільно-політичної праці національної спільноти в ЗСА"; справи українського шкільництва (мгр Я. Рак); дискусія над доповідями, внески і запити.

Того ж дня у цьому самому приміщенні о год. 11:30 перед полуднем відбудеться засідання Президії Політичної Ради для обговорення плянів праці на майбутнє.

На засідання запрошується також членів Екзекутиви УККА і Ради Директорів, як також провідних діячів з педагогічного і політичного світу.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Клівленді відбув збори

Клівленд. — В п'ятницю, 20-го вересня, у вечірних годинах, у приміщеннях кафетерії парафії св. Йосафата на Пармі відбулися збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Клівленду та околиці. Збори відкрив та ними проводив заступник голови Окружної Управи Іван Фур. З огляду на відсутність декількох членів Окружної Управи, представники Відділів та головні радні д-р Богдан Футей і проф. Тарас Шмаґала однозгідно постановили відкласти вибір нової Окружної Управи до чергових зборів, які відбудуться в п'ятницю, 18-го жовтня, а ці збори обмежити до справ організаційних та загальної інформації про справи УНСоюзу.

Приявна на зборах головна касирка УНСоюзу мгр Уляна Дячук дала перегляд фінансового стану та господарки УНСоюзу за вісім місяців 1974 року, вказавши на постійний ріст його майна та інформуючи про випуск боргових зобов'язань. Вона також зробила підсумки організаційних здобутків за 8 місяців цього року і вказала на конечність посилити організаційну діяльність в останніх трьох місяцях року для досягнення наміченої організаційної цілі.

Учасники нарад перевели обширну дискусію над причинами сповільнення організаційної праці та діяльности Округи і винесли постанову поробити всі можливі заходи для пожвавлення праці Округи. Особливе зацікавлення викликали боргові зобов'язання, про які головна касирка У. Дячук подала вичерпні інформації на численні запити. На цих зборах пані Дячук вручила секретареві 240-го Відділу Михайлові Кігічакові спеціяльну нагороду, що її він здобув у змаганнях членської передконвенційної кампанії.

Президія Конвенції УНС заповідає звіт з переобліку голосів

Президія 28-ої Конвенції Українського Народного Союзу відбула наради в днях 21-го і 22-го вересня на „Союзівці", у висліді яких складено текст остаточного звіту з перечислення голосів виборів до Головного Уряду УНСоюзу на цій Конвенції. Цей звіт буде проголошений, згідно з повідомленням Президії Конвенції, біля 10-го жовтня 1974.

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ	6,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	3,020
ДО ОСЯГНЕННЯ МЕТИ ОСТАЛО	2,880

Впродовж минулого тижня одержала Головна Канцелярія УНСоюзу 61 аплікацію нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, конвенційні делеґати і секретарі Відділів:

Микола Мартинюк (В. 406) — 5 аплікацій нових членів, Карло Кобіто (В. 121) — 4, Квітка Стецюк (В 25) — 3, інж. Лев Блонарович (В. 34) — 3, Іван Пригода (В. 361) — 3, д-р Роман Голіят (В. 19) — 2, Петро Головачук (В. 42) — 2, Микола Шеремета (В. 70) — 2, Степан Шилкевич (В. 116) — 2, Ґльорія Пащин (В. 125) — 2, Ярослав Леськів (В. 133) — 2, Омелян Твардовський (В. 214) — 2, Богдан Дейчаківський (В. 233) — 2, Олександра Яворська (В. 344) — 2, Йосиф Ярема (В. 372) — 2, та 23 секретарі, конвенційні делеґати й організатори по одній аплікації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хліб і пальне

Світ під сучасну пору перебуває у затиску харчової та енерґетичної кризи і є малі вигляди на те, щоб можна було знайти скору розв'язку та ліквідувати загрозу, яка може мати катастрофальні наслідки для усього людства і економіки всіх держав — технічно розвинених і відсталих. На таку можливість звернув увагу у своїй промові на форумі Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй президент Форд, закликаючи уряди всіх держав до координованого зусилля над поправою ситуації.

Положення на відтинку забезпечення харчами і пальним ускладнюється з уваги на існування двох бльоків у світі, а зокрема тому, що бльок під проводом Москви хотів би використати кризу для власних політичних цілей з метою завдати нищівного удару „капіталістичній системі" на Заході. Хоч нібито на сучасному етапі прийшло у взаєминах між цими бльоками до деякого відпруження і навіть співробітництва, то це не вплинуло на зміну ні остаточних цілей, ні політики Москви, яка, не зважаючи на внутрішні труднощі, активно підтримує, фінансово і технічно, запальні місця у світі.

У тіні конфлікту двох бльоків скристалізувалася дуже небезпечна для світової економіки нафтова політика арабських держав, які застосували успішні нафтові санкції щодо західніх держав і одночасно започаткували ескаляцію цін на нафту і нафтові продукти у такій мірі, що на довгу мету це може привести до світової економічної катастрофи, враховуючи запотребування індустріяльних країн на нафту. За підрахунками фінансових експертів, Організація держав - експортерів нафти нагромадить такі фінансові ресурси, що могтиме накинути свою волю цілому світові, або привести своєю політикою всі держави до руїни. До 1985 року ця Організація матиме у своєму розпорядженні трильйони долярів, в той час, коли ЗСА на сьогодні мають міжнародних резерв і золота на суму тільки 14 більйонів долярів, а Західня Німеччина — найбільший під сучасну пору власник міжнародних резерв і золота — 31 більйони долярів. Країни - нафтопродуценти перетворяться таким чином у центр сили і багатства без ніякої реальної противаги.

В такій ситуації дуже на часі плян ЗСА балянсувати „нафтову силу" арабських держав, маніпульовану у значній мірі Москвою, „силою хліба", якою може розпоряджати Захід під проводом ЗСА. Такий плян створює реальну базу для міжнародної співпраці і порозуміння, без уваги на ближчі і дальші пляни СССР, який, як видно з редакційної у „Правді" з 18 вересня, є в обличчі енерґетичної кризи, не рахуючи вже хронічної в СССР кризи харчової.

Давні цілі, нові підходи

В останньому часі на фронті протиукраїнської совєтської пропаґанди спостерігається деякі переставлення та нові підходи до поодиноких ділянок діяльности українців в діяспорі. Кремлівські верховоди і їхні рупори в Україні в своїх лайках на українських „буржуазних націоналістів" і активне українство за кордоном почали менше вживати таких епітетів, як „бандити", „німецько - українські фашисти", „гітлерівсько - бандерівські банди" і подібне, а якщо до цих епітетів повертаються, то вживають голосних загальників.

Деяке світло на причини змін тактики в поборюванні українських націоналістів і всього активного і свідомого українства кидають опубліковані на Заході твори молодших авторів з України, в яких вони стверджують, що деякі навіть члени комуністичної партії принагідно окреслюють українських націоналістів, як українських патріотів. Значить, ані нарід, ані молоді українські інтелектуалісти не повірили видумкам дотеперішньої протиукраїнської пропаґанди.

Очевидно, не треба забувати, що систематична індоктринізація підірвала в багатьох, в тому числі навіть інтеліґентів, логіку думання і вони „пливуть за течією". На їхні плечі поклав сьогодні режим відповідальність боротьби з „національними проявами" в УССР, а фактично з відродженням національної свідомости і боротьби за права українського народу.

Тому треба застановлятися над новими методами боротьби і ведення проукраїнської пропаґанди у країнах вільного світу. Дещо матеріялу для використання у цій акції дають таки підсовєтські пропаґандисти, які стверджують, що неуспіх у пропаґанді „є вислідом поверховности аґітаторів та намагання лекторів обминати гострі питання сучасности". Одним з таких „гострих питань" вважається власне національне питання в СССР.

Познайомившись з новими способами тактики Москви, не важко буде достосуватись до змінних способів, щоб ефектовно демаскувати колоніяльну політику Москви супроти України у всіх її аспектах.

Василь Ленцик

АРХИПАСТИР СКИТАЛЬЦІВ

Від РЕДАКЦІЇ: У „Свободі" з 20-го жовтня 1959-го року вісткою на першій сторінці та статтею проф. д-ра Ленцика на 2-ій сторінці відзначено 30-річчя архиєрейських свячень „Архипастиря Скитальців" сьогодні вже спочилого Архиєпископа Кир Івана Бучка. Саме у зв'язку з його смертю передруковуємо згадану статтю проф. д-ра Ленцика із деякими, незначними, зумовленими смерти Владики, змінами.

Високопреосвященніший Кир Іван Бучко, уродженець Германова коло Львова (нар. 1 жовтня 1891 р.), щедро Богом обдарований, завжди меткий і життєрадісний, закінчив з відзначенням Академічну гімназію у Львові та після короткого перебування у львівській Духовній Семінарії виїхав у 1911 році на теологічно-філософічні студії до Риму, які закінчив у чотирьох роках, одержуючи тайну священства 21 лютого 1915 року. З огляду на воєнні перешкоди, молодий о. Іван міг щойно після закінчення війни 1921 року виїхати знову до Риму, щоб того ж самого року завершити свої студії академічним ступнем доктора богословії. Після повороту до Львова, о. д-р Іван Бучко сповняє довший час функції ректора Малої Семінарії при вулиці Сикстуській і водночас із цим викладає догматику на Богословському факультеті. В тому часі (1923 р.) стає він одним із ініціяторів заснування Богословського Наукового Товариства і його першим скарбником. О. д-р І. Бучко дав себе скоро пізнати, як людина великої працьовитости, з добрим організаторським хистом та даром проповідника. Не диво, що коли бл. п. Митрополит Андрей почав фізично недомагати через параліч ніг і коли виникла потреба призначення молодого єпископа - помічника, Апостольська Столиця найменувала ним в дні 17 вересня 1929 о. д-ра Ів. Бучка. Єпископальні свячення одержав єпископ - номінат у Римі в дні 20 жовтня 1929. Головними святителями були Митрополит Андрей та два єпископи - ординарії Галицької Митрополії, а саме Кир Григорій Хомишин зі Станіславова та Кир Иосафат Коциловський з Перемишля. Тому, що ці свячення відбулись в часі конференції Єпископату, співучасниками були всі вісім приявних єпископів.

З того часу Владика Кир Іван був у проводі майже всіх більших акцій. Однією із них був величавий здвиг „Українська Молодь Христові" в травні 1933, в якій взяло участь 100.000 української молоді, що маніфестувала свою вірність Христові, а рівночасно свою національну свідомість у столиці Галицької Волости, княжому Львові. Відомі є теж канонічні візитації Кир Івана та палкі проповіді до вірних, в яких Владика загрівав їх до вірности своїй Церкві і народові.

Влітку 1939 р. Владика дістав доручення перевести канонічну візитацію наших колоній в Південній Америці Він відвідав тоді наших поселенців у Бразилії, Аргентині та Уруґваю, благословлячи їхні церкви, уділяючи Святих Тайн та проповідуючи Боже слово, несучи їм потіху і розраду навіть в найдальших закутинах поселення.

З цієї місії Владика вже не міг вернутися до рідного Львова, бо війна і нові окупанти — большевики, німці і, знову большевики — в тому перешкодили. Отже Кир Іван Бучко став тепер сам скитальцем, а згодом Владикою для скитальців.

Короткий час Владика перебував, як єпископ - помічник Преосв. Кир Константина Богачевського (від 29 квітня 1940 до 5 листопада 1941) та як парох церкви св. Юра в Ню Йорку. Всі тодішні парохіяни св. Юра мило згадують Преосв. Кир Івана між ними та його працю для них.

Одначе найважливішим етапом в житті Архиєпископа Кир Івана залишиться його праця, що її він виконував в Римі від 1941 року після повороту із ЗСА. Праця та, повна важливих рішень і діл, була дуже часто драматичною з огляду на обставини, в яких вони були реалізовані. Взяти хоч би справу рятування соток тисяч українських утікачів, що опинилися в країнах Західньої Европи та були наражені на примусову депортацію на „родіну", в тому і вояки 1-ої Галицької Дивізії. Куди мали вдатися наші люди за допомогою, як не просити Владику Кир Івана, щоб інтервеніював там, звідки одиноко можна було сподіватись помочі. Повідомлений про небезпеку, Владика спішить до Ватикану і добивається негайної авдієнції з Папою Пієм XII-им. У висліді цієї авдієнції Папа Пій XII зараз почав інтервеніювати в урядах ЗСА, Англії та Франції і добився припинення депортації втікачів і тим самим врятував життя багатьом тисячам українців, для яких поворот був неминучою смертю.

Але Кир Іван Бучко не обмежувався до фізичного збереження нашої скитальської громади. Він дбав теж про її потреби під кожним оглядом, допомагаючи молодим людям закінчувати середню освіту (гімназія в Ріміні), чи завершувати студії в університетах (Лювен та Мадрид). Наші наукові, культурні, харитативні організації теж у великій мірі якщо часом не виключній, завдячували свою екзистенцію та можливість вести корисну працю для цілої нації саме допомозі, що її постійно одержували через руки Владики Кир Івана. Назвім їх лише самими назвами: НТШ, УВУ, УТГІ, СХС. Окремою опікою, самозрозумі-

(Продовження на стр. 4-ій.)

Я. Гайвас

ОБОВ'ЯЗКИ „НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ ҐЕНЕРАЦІЙ"

II

Націоналізм, як загальна постава, як усвідомлення певних законів і потреб, як прагнення бачити свій нарід вільним і рівним у власній державі, є сьогодні плятформою для всіх наших національних угруповань. Український націоналізм як організований рух, як політична течія з виразною програмою акції, зформований на сьогодні в трьох різних ОУН, як пише М. Сосновський у своїй пристрасній і мужній статті „Завдання не під силу" („Свобода" з 19 вересня), до якої ще повернемося: „сьогодні увесь наш націоналістичний рух у всіх своїх відгалуженнях за кордонами України найшовся в кризі". Парадоксальна ситуація! В часі, коли загальні положення модерного націоналізму, принципу націїдержави, стали базою усіх українських угрупувань, коли націоналізм у світі посувається непереможним тріюмфальним маршем уперед, у нас — криза! Крім всіх інших причин, про деякі з них згадують названі обидва автори, основною в тій кризі є загублення й відставання українських націоналістичних угрупувань від очевидних загально - світових зрушень та від глибоких процесів серед народів СССР, відгомін яких щораз більше вчувається у виступах різних діячів визвольних течій поза залізною заслоною.

В попередній статті вказували ми на „підставу підстав", у зміцненні якої мусить взяти участь український націоналістичний рух, як у своєму першому завданні, а тепер хочемо вказати на інше фундаментальне і одне з перших, завдання. Мова про усучаснення націоналістичної доктрини, вирощення й видвигнення на той рівень, на якому є наша доба. Після довгих шукань людська думка доходить до ствердження, що націоналізм, як універсальна течія, є не лише засобом у визвольній боротьбі усіх ще не визволених народів, але є він найтривалішою, найактуальнішою підставою для творення нової світової дійсности, нового міжнародного ладу, є він тим знаком, який визначує цілу добу. В ньому єднаються органічно й нерозривно два полюси, між якими ціле життя. Цими полюсами є універсальність права кожного народу на власну державу; і тільки система суверенних наційдержав забезпечить у світі лад „вільних і рівних", до якого неодмінно стриміла й стримітиме людська думка і воля, а з другого боку тільки в такій системі виявляться повно і творчо всі різнорідності поодиноких народів. Тільки у власних державах кожен нарід зуміє виявити свої особливості, виростити всі вартості своєї психічної, духово - культурної, соціяльно - побутової і політичної характеристики. Виповнення простору між цими двома бігунами кожним народом на свій лад, за своїми здібностями, по своїй уподобі і згідно зі своїми можливостями і є вимогою сучасного націоналізму. Тому одним з перших обов'язків людини українського націоналістичного руху, без огляду на те чи друге організаційне пов'язання, є дати свій вклад у цьому напрямку.

Є ще третій обов'язок, третє завдання, яке постійно й безперервно вимагало й вимагає відповідної уваги, а сьогодні воно особливо на часі. Всякі спроби виконання „останнього" обов'язку націоналістичних ґенерацій, як це формулює А. Камінський, без узгіднення й спільної акції на цих трьох відтинках не доведуть до успіху. Цей третій обов'язок полягає в тому, щоб відбити новий і свіжий наступ большевизму й російського імперіялізму на український націоналізм. Москва бачить, що їй не дати собі ради з українським націоналізмом, як загальним прагненням народу, та з націоналістичними угрупуваннями, і доповняє свій „лобовий наступ", ведений в Україні і взагалі в СССР, арештами, судами, каторгою, ламанням людей і фізичним знищенням незламних, цілим рядом рафінованих заходів, щоб його розкласти, ослабити, штовхнути на фальшиві рейки з середини.

У цьому напрямі маємо до діла з цілим рядом різних заходів, серед яких не останнім є намагання защепити недугу ревізіонізму. Націоналістичний рух, як живий і творчий, мусить рости і розвиватися, мусить бути гнучкий і здібний на маневр, мусить іти назустріч новаторству, особливо новаторству молодих і нових сил, але в цьому самозрозумілому процесі він мусить берегти себе перед бездоріжжям, зокрема в часі, коли його головний ворог робить найбільші зусилля штовхнути його в цьому напрямку. „Націоналізм? — будь ласка, — кажуть большевики, — але тільки у визвольній стадії від поневолення капіталістичним імперіялізмом, европейськими метрополіями. Націоналізм — очевидна річ, бо ж кожен нарід хоче виявити себе, але нащо і кому він потрібний у СССР, коли там народи вже перейшли стадію визволення й увійшли в стадію понаднаціонального єднання". Націоналізм на думку большевиків, має бути аґресивний тільки у відношенні до „капіталістичних імперіялістів"; у відношенні до комунізму, до большевицької системи він мусить бути „гуманний", в розумінні беззубости, поблажливости до ката народу і його наємників, мусить уникати фізичного спротиву злу, обмежуючись до нешкідливої балаканини.

Уживання цього методу не є нічим новим в історії людського роду. Його вживали всі окупанти, коли не могли собі дати ради з поневоленими народами. Вони навіть пробували для цього релігійну науку любови й усепрощення, щоб морально роззброїти противника. Одним з таких успіхів можуть почванитися китайці. (Тільки в даному разі поневолений з успіхом застосував цей засіб до поневолювача). Двісті років китайці терпіли монгольське панування, аж доки не вдалося їм крім інших засобів ужити буддійської науки про нірвану, про проминальність усіх земних речей. Кожен монгол, що переходив на буддизм, діставав від китайських проповідників різні нагороди включно

(Продовження на стр. 4-ій.)

Леонід Полтава

ПРАВО НА ЕМІҐРАЦІЮ

„Не тільки багато жидів бажають покинути Совєтський Союз. Люди інших національностей, як литовці, вірмени, українці — також є між тими совєтськими громадянами, які наполегливо стараються пробитися на Захід", — сказано в коментарі бостонського тижневика „Крищен Сайєнс Монітор" з 20 вересня, під наг. „Інші кандидати на еміґрацію з СССР".

„На жаль, на них не звернена увага світу. Їх не підтримують потужні західні організації такого типу, як Сіоністська, що могли б пропагувати справу в їхню користь. Але вони є і домагаються права на еміґрацію".

Далі згадано, що яких 15-000 совєтських німців написали заяву до канцлера Західньої Німеччини Гельмута Шмідта — листа аж із Центральної Азії! — у якому прохають допомогти їм виїхати з СССР до Німеччини, звичайно, до Західньої Німеччини. Великі групи німців із Естонії прохають те ж саме. Усіх німців на території СССР є близько двох мільйонів. Не всі хочуть еміґрувати, але сотні тисяч готові покинути все, або виїхати геть. Розкидані вони по совєтській Азії й Сибіру, запроторені туди ще за Сталіна. У кінці коментаря зазначено, що Захід не має права забувати про німців та всіх інших народів у СССР, коли мова про еміґрацію за кордон.

Яких 3-4 мільйони українців живуть на совєтській території поза Україною — УССР. Вивезені й переселені з України під різними ярличками, вони російщаться, рано вмирають в умовах сибірського чи азійського клімату, їхнє життя — собливо тих, що серед півпустель Казахстану, а там майже один мільйон українців, — нагадує багато чим життя Т. Шевченка на засланні в тому районі імперії. Між тими знедоленими напевно знайшлися б сотні тисяч кандидатів на негайну еміґрацію. І в самій Україні їх не сотні тисячі, а можливо й мільйони.

Знаємо, що родині Леоніда Плюща режим відмовив права еміґрувати. Але як Валентин Мороз, так і Леонід Плющ — волею чи поневолі — стали прапорами спротиву нелюдському режимові. Вони становлять особливу категорію людей. Зате ж народні маси такої категорії не становлять. Якщо ми з цього боку будемо добиватися від Білого Дому більшої уваги до українців та інших поневолених в ССCP щодо права на вільну еміґрацію, то Вашингтонові не буде приємно заплющувати очі на велику проблему. Напередодні 200-річчя створення американської держави, з її шляхетними демократичними постулятами, з їх правом на щастя для всіх — для всіх! — Америка не може відмовити нашому організованому й настирливому проханню: добиватися від Москви права на еміґрацію також українців та всіх інших бажаючих еміґрувати, без расової і національної дискримінації!

Траплялися вже випадки, що після довгих старань і з вкладом великих грошей синові вдалося перевезти до Америки стареньку матір. Вона пожила тут місяць-два, увесь той час проплакала і, врешті - решт, повернулась сама добровільно назад до ССCP, точніше на свою Україну, а ще точніше — до своєї родини, до своїх сусідок, до баби Палажки і баби Мелашки, до своїх мальв і півоній, до свого убогого двора, до своєї однієї-єдиної сірої курочки, без яких життя не є життя і повні холодильники нічого не означають.

Але є й цілковито інші випадки. Мистецька родина п-во Колесники не лише самі знайшли свободу в Америці після творчих тріюмфів і духових поневірянь у Київській опері, — вони й десяткам тисяч слухачів у Австралії, Америці, Канаді принесли свіжий вітер з України, з Нескореної України, додали вогню до наших сердець, додали любови до людини і до нашої нації.

Здається, що на порядку дня СКВУ, УККА, КУК, УЦР Арґентини, СУО Австралії та ін. головних репрезентантів наших закордонних спільнот має стати невідклад не, дивно промовчуване питання: добиватися й налагодити проблему еміґрації бажаючих українців із їх рідної, не своєї землі, з Сибіру, з іще дальшого Далекого Сходу, бо пощо їм чекати китайської опіки, коли вільні українці зможуть ними заопікуватися якнайкраще, як брати і сестри, як люди однієї національної родини?

Знаменний коментар газети „Крищен Сайєнс Монітор" повинен би появитися в іншій американській і світовій пресі — його шляхетні, гуманні ідеї. Вже не можна добиватися лише звільнення з тюрми невинно запроторених — треба добиватися також права на еміґрацію братів і сестер, бо й вони невинно запроторені і змушені жити в чужій імперії, без власної держави. Претекстів же практичних є безліч: сливе в кожній другій-третій родині за кордоном є родичі й кревні в Україні та інших частинах ССCP, а проти з'єднання родин воювати буде важко навіть Кремлеві.

Леонід Полтава

ГАННА КОЛЕСНИК — УКРАЇНСЬКИЙ ТРІЮМФ

4

Ганна Колесник схвильовано підвелась з канапи, заходила по залитий сутінками великий кімнаті, в глибу якої темнів рояль:

— Можна доказати, можна, хоч і важко. Можна багато в чому змінити наставлення англомовного світу, можна, і тільки — шляхом мистецтва. Я повинна сказати знову відому фразу, що мистецтво — це величезна сила. Всі держави перед світом мають за пашпорт своє мистецтво, це вони показують світові. Один мудрий священик, український католицький священик, тут народжений, здається в Едмонтоні, добре сказав: „Держава може втратити все, але не мистецтво. Коли втрачається мистецтво, тоді втрачається і Держава". Це так мудро сказано!

Вірно. І український політичний світ мав би над цим замислитись.

Маестро Володимир Колесник, який прислухався до цієї розмови, коротко обізвався:

Так, мав би замислитись...

Переглядаємо з господарями англомовну пресу з відгуками на концертові виступи Ганни Колесник. Англійська преса в Канаді явно побила рекорд, подавши значно більше вісток, відгуків, світлин тощо, ніж їх помістила українська преса в Канаді.

„Глоб енд Мейл" з 6 березня 1974 р. спершу поінформував читачів про п-во Колесників, помилково назвавши їх „російськими мистцями", які заперечують „право" держави втручатися в мистецьке життя України. Через кілька днів — 11 березня — ця газета „поправила сама себе", турбуючись дальшою долею чудової київської оперної солістки, яка дала „беззаперечно успішний" концерт у Торонтському університеті: „Турбуємось, як ця солістка зможе прийти на канадську оперну сцену, особливо тому, що немає ніякого підтвердження, яке суґерувало б, що українська спільнота дійсно міцно підтримує оперу".

Оттавський щоденник „Ситізен" з 7 березня 1974 р. писав, захоплюючись нижнім реґістром голосу Ганни Колесник, її „багатством тембру та експресивністю" і звертаючи увагу на вищий реґістр, що „ми вдячні їй за надання нам змоги почути деякі незвичайні, і часто чудові, твори з багатої і барвистої традиційної спадщини". Критик А. Гіллмор звернув особливу увагу на надзвичайне виконання арії Варвари з опери „Богдан Хмельницький" — „про українську боротьбу в 17 сторіччі проти польського пригнічення", про яку він знав, що московська „Правда" в 1951 р. ту оперу сильно скритикувала за „серйозні ідеологічні дефекти". „Насправді, ж — писав Гіллмор, — це означає, що в тій опері висловлено значно більше українського націоналізму, чим на це погоджується Кремль".

„Оттава Джорнал" з 7 березня 1974 р. назвав вістку про концертовий виступ київської оперної зірки „Співачка драматичного стилю": „Речиталь української клясичної і народної музики, — на думку Е. Джексон, — є такий же незвичайний, як і наше зацікавлення до нього, а тим більше, що його виконує співачка такого калібру як Ганна Колесник". І далі: „Ганна Колесник — драматична співачка. В суті вона є оперною співачкою і тримає свою авдиторію в напрузі завдяки властивості драматизму. Вона володіє голосом широкого діяпозону, незвичайно багатим, ніжним та з багатьма динамічними й емоційними якостями". Згадано й про захоплення авдиторії (про що, зрештою, сказано сливе у всіх пресових відгуках).

„Судбури Стар" з 11 березня 1974 р. помістив світлину, на якій видко солістку Ганну Колесник з велетенською китицею квітів і щасливою усмішкою на обличчі. Вона в товаристві о. Т. Приймн, віцепрезидента фірми „Купер Кліфф" д-ра В. Курлюка, видавця „Судбури Стар" Дж. Бейкса і голови Відділу КУК Р. Барицького. „Пані Колесник провела свою програму з ґрацією, енерґією, віртуозністю і драматизмом", — сказано в тій газеті, а підпис під світлиною звучить так: „Всі встали, оплескуючи оперну зорю".

„Сен-Кетрінс Стандарт" з 16 березня 1974 р. назвав „колишню зірку Київської Державної Опери Ганну Колесник — Оперною Дівою", незаперечною „примадонною, до останнього інчу, яка була надзвичайною кожної хвилини на сцені". Е. Ламбард писав там далі: „Тільки три номери були не українські, і тому нам трохи важко судити про дійсну експресивність. Однак, вона співає з таким великим „ґустом" і в такому великому стилі, так що вона комунікується навіть з останнім рядом крісел у кожній ноті".

„Вінніпеґ Фрі Пресс" з 25 березня того ж року словами відомого музичного критика Роналда Гібсона ствердив успіх солістки Ганни Колесник, але виявив невдоволення тим, що за існуючих обставин українська музика не достатньо розвивається, не проґресує в той час, коли всюди на музичному полі є так багато кращих і гірших змін, але змін-новин. „Ми знаємо, що держава дуже критикувала композиторів Шестаковича і Прокоф'єва за писання модерної музики. Тепер нібито „зняли" натиск і обмеження для композиторів, але ми запитуємо, чи композитори в Україні мають дійсно контакт із рештою світу?"

Ванкуверський „Провенс" з 8 квітня 1974 р. помістив прегарний відгук Рей Кетлін під наг. „Багатий, теплий, ніжний голос" — голос Ганни Колесник.

А в Америці, під час цього першого концертового турне?

Для прикладу — щоденник „Філядельфія Інквайрер" з 19 квітня 1974 року: „Ганна Колесник — це ще одна провідна музична сила з СССР, яка вибрала свободу, щоб уникнути пригнічення режиму. Провідна солістка Київської Опери, вона пішла шляхом Р. Нурєєва, В. Ашкінадзе й ін." С. Зінґер звернув увагу, що співачка має деякі труднощі з триманням „ан піч", зате ж ствердив, що „вона має голос дійсно оперного розмаху, теплий і багатий"...

Бінґгемтонський „Івнінґ Експрес" з 26 квітня 1974 р. помістив велику світлину: мейор міста Алфред Лібоуз, передавши щасливій солістці символічного ключа від Бінґгемптону, передає їй і цілунок вдячности у щічку. Джеррі Гендт у вістці згадує про виступ Ганни Колесник у Стейтовому університеті, спонзорований Відділом УККА й ін. організаціями, про передання їй ключа від міста і про заяву солістки, що „культура потребує урядової підтримки". У вістці сказано, що найбільший успіх Ганна Колесник постійно мала в ролі Амнеріс у „Аїді" Верді та що розмова з солісткою відбувалася в присутності перекладача — голови Відділу УККА інж. Віктора Галича. В окремому виданні великої електронічної фірми СПЕ (АйВіЕм) з 26 квітня також поміщена світлина: спільно з інженерами, Ганна Колесник з чоловіком знайомляться з найновішим устаткуванням.

„Таймс Рекорд" у Трой, Н. Й., з 26 квітня 1974 р. докладно інформував про Ганну Колесник у зв'язку з її виступом у тому місті, та переповів історію виїзду всієї родини на Захід. Сказано, що „Ганна Колесник робить тепер своє перше турне в Америці й Канаді, виступаючи в 36 більших містах обох країн".

Після перекуски, зладженої господинею (явний талант і в кулінарному мистецтві!), п'ємо легку каву й продовжуємо розмову.

— Так. Із січня до травня місяця 1974 року я мала в Америці й Канаді 32 концерти. У Канаді було 14 концертів, решта в Америці. Підраховано, що на моїх концертах побували 25000 слухачів. А що завжди було чимало молоді, нашої молоді, — то я тим щасливіша і вдячніша організаторам.

— Були люди інших національностей?

(Продовження буде)

Загрозливий стан здоров'я китайського прем'єра

Пекін. — Сенатор Гюберт Гамфрі повідомив телефонічно з Пекіну, куди він поїхав з американською делеґацією з відвідинами, що американська делеґація одержала від представника китайського уряду інформацію про значне погіршення здоров'я прем'єра Чжоу Ен-лая. Сенатор Гамфрі сказав, що „віцепрем'єр поінформував нас, що стан здоров'я Чжоу є гірший, як це було, коли з ним бачився сенатор Джексон". Як відомо, сенатор Джексон був у Пекіні на початку липня і розмовляв з Чжоу Ен-лаєм 5 липня. У зв'язку з незадовільним станом здоров'я Чжоу Ен-лая американська делеґація не матиме змоги з ним побачитися. Репрезентує прем'єра його заступник Танґ - Гсіяо - пінґ, який між іншим вже прийняв американську делеґацію і розмовляв з сенатором Гамфрі.

Двадцятьп'ята річниця Українського Інституту

Минуло двадцять і п'ять літ, як заіснував Український Інститут, нова установа в Ню Йорку, завдяки великодушному рішенню відомого українського винахідника, індустріяліста Володимира Джуса, родом із Збаражчини. Спочатку Інститут містився у власному домі в Бабилоні, але в 1955 р. удалося основникові закупити із спадщини Августина ван Стайвезента теперішній будинок на П'ятій Евню та 79 вул. в Ню Йорку, в самому центрі, в сусідстві великих американських музеїв.

Основник і фундатор не діждався Срібного ювілею своєї установи. Десять літ тому, 19 червня 1964 відійшов у вічність, залишивши цю спадщину членам Українського Інституту, які на голову Інституту вибрали його сина Теодора Джуса.

Для відзначення Двадцятьп'ятої Річниці Інституту Головна Управа покликала — на внесення керівника Програмової комісії д-ра Мирона Зарицького — Ювілейний Комітет, який має підготовити відзначення. До Комітету увійшли: Іван О. Флис — голова, д-р Мирон Зарицький — заступник голови, Юліян Ревай — секретар та члени: Стефан Боднарчук, д-р Петро Ґой, д-р Роман Голіят, Микола Голодик, Юрій Гончаренко, Юрій С. Гординський, Євген Івашків, Василь Лепцан та д-р Микола Вацик.

До Привітального Жіночого Комітету запрошено наступні пані: Стеллу Джус — керівничку, Стеллу Клавзнік — заступницю, Марію Гончаренко — секретарку і членів Стефанію Боднарчук, Дороту Чупу. Марію Флис, Марію Горбай, Іванну Мараз Петровську, Євгенію Пізнак, Марію Шероцьку-Крамаренко, Марію Тершаковець, Осипу Яворську та Ярославу Зарицьку.

Урочиста Академія для членів і запрошених гостей відбудеться в суботу 19 жовтня ц. р. в авдиторії Українського Інституту з діловою та мистецькою програмою. Початок о год. 6-ій вечора. Від год. 4-ої до 6-ої гості матимуть нагоду оглянути виставки в Інституті, які будуть підготовані після закінчення ремонту та вималювання й відновлення декорацій.

Виставлятимуться картини українських мистців, членів Інституту та гостей, скульптури, картини мистців, що відійшли у вічність, або перестали працювати, портрети покійника — основника та членів Інституту, що відійшли у вічність, різні моделі, патенти українських винахідників (досі зібрано понад 130 патентів від 29 винахідників), буде виставка церковно-релігійних пам'яток, буде задемонстрована українська народна ноша з різних областей України та інші вироби українського народного мистецтва.

В рямках урочистої академії буде відкрита Пам'яткова таблиця, якою буде ствердженo, що історичний будинок Українського Інституту присвячено пам'яті покійного, — основника, фундатора та мецената Володимира Джуса.

Н. Н.

МАО ТСЕ-ТУНҐ ПЕРЕБЕРЕ КОМАНДУВАННЯ ЗБРОЙНИМИ СИЛАМИ КИТАЮ

Токіо. — Агентство Ройтерс повідомило про те, що китайський комуністичний лідер Мао Тсе-Тунґ об'єднає у своїх руках найвищий провід у державі і командування китайськими збройними силами. Такий висновок зроблено на основі проєкту нової китайської конституції, текст якої у винятках появився за кордоном. Нова конституція Китаю має бути схвалена в грудні цього року на зібранні Народного конґресу.

Обнизилася відсоткова стопа на короткореченцеві позички

Вашингтон. — Д-р Артур Бирнс, голова Федеральної Ради Резерв, минулої п'ятниці, 20-го вересня, заявив, що відсоткова стопа на короткотермінові позички дещо обнизилася, що, на думку Бирнса, повинно „послабити напруження" на фінансових ринках країни. Хоча ця заява Бирнса натякнула на те, що Уряд рішився провадити дещо менш обмежувальну монетарну політику відносно відсотків і постачання грошей, то Бирнс, промовляючи на конференції банковців і фінансистів, ясно зазначив, що ці зміни в монетарній політиці не будуть драстичні, бо Федеральна Рада Резерв не плянує наглого звільнення грошей. Конференція економістів і банковців, одна з ряду заплянованих „підготовчих конференцій", які в кінці цього місяця мають завершитися „вершинною економічною конференцією", схвалила пляни уряду збалянсувати державний бюджет і зменшити видатки федерального уряду. Між іншим того самого дня президент Форд звернувся до Конґресу, щоб він проголосував не видавати 600 мільйонів долярів, які вже були схвалені на поточний фіскальний рік. Згідно з заявою Білого Дому, ця та інші редукції у видатках Уряду допоможуть у боротьбі з інфляцією.

АРХИПАСТИР СКИТАЛЬЦІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Архипастир скитальців, св. п. Владика Іван Бучко, під час відвідин одного із таборів українських скитальців в Німеччині в 1946-му році.

ло, Владика огорнув кандидатів духовного стану, отже такі осередки, як Гіршберґ, Рим, чи Малі Семінарії в Люр і Кастель Гандольфо і в Римі.

Високий Уряд Апостольського Візитатора, який ВПреосв. Владика одержав 1936 року, сповняв він дійсно з апостольською ревністю, не оглядаючись на своє підірване здоров'я та на немолодий уже вік. Крім того, Владика не минав ніколи нагоди, щоб взяти участь в міжнародних конгресах, з'їздах, прощах.

Архиєпископ Кир Іван увійде в історію нашої Церкви, як той, що у великій мірі причинився до розбудови церковної організації у вільному світі.

Доцінюючи повну посвяти працю Владики, Апостольська Столиця відповідно відзначила Владику Кир Івана, наділяючи його різними гідностями. В році 1951 (16 квітня) Кир Іван був номінований асистентом Папського Трону та Римським графом, в 1953 році (4 травня) піднесений до гідности Архиєпископа з титулом Левкадійський. в Році 1958 одержав номінацію на Консультора Священної Конґреґації для Східньої Церкви, тієї Конґреґації, що в ній вирішуються всі справи Української Католицької Церкви.

Вся праця ВПреосв. Кир Івана була навіяна щирістю серця і найкращими інтенціями, і це головна риса діяльности Владики Кир Івана, для якого добро Церкви і народу це той, за латинською приповідкою, найвищий закон, що його він поставив в основу всієї своєї діяльности.

ОБОВ'ЯЗКИ „НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ ҐЕНЕРАЦІЙ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

з коровою. Хоч це забрало китайцям чимало часу, але цей засіб, разом з іншими, наставленими на моральне роззброєння супротивника, доконав свого. Китайці не лише скинули монгольське панування, але й морально ослабили їх до тієї міри, що монголи зійшли з історичної оцени як злобувці і творці кочовничих імперій.

Отакі є перші обов'язки, перші завдання „націоналістичної ґенерації", людей 30-40-50 років, як і тих, що ще в живих з попереднього покоління, як і новіших поколінь. Щойно на тлі тих важливих і важких обов'язків можна підійти до „останнього" обов'язку, як пише А. Камінський, до питання співпраці різних націоналістичних угрупувань. Відповісти на це питання можна під кутом двох інших запитів: чи потрібна така співпраця, таке зближення, така нормалізація, тобто, чи це було б корисне як для цілости українського життя, так і для дальшого розвитку українського націоналізму? І другий запит: чи це можливе?

Відповідь на перший запит може бути лише потакуючою. Здається, що тільки деякі закукурічені одиниці не погодяться з такою відповіддю. Ілюстрації нашого недавноминулого, — а не менше ілюстрації з визвольної боротьби інших поневолених народів, — переконливо повчають, що розбиття націоналістичного руху, є величезною і дуже небезпечною перешкодою у визвольній боротьбі. Але, чи можливе, щоб націоналісти покоління 30-40-50 років, та і взагалі всі інші, здобулися переступити свої групово організаційні плоти? З тексту цілої статті А. Камінського виходить, що так, він бо, до речі, ставить це заповітним обов'язком „націоналістичного покоління". М. Сосновський уважає, що це „не під силу" існуючим націоналістичним угрупуванням. Немає двох думок, що, на щастя М. Сосновський помиляється. Це є під силу і старшому націоналістичному поколінню, і молодому, і наймолодшому. Бо, коли М. Сосновський має рацію, беручи в оборону молодих націоналістів перед закидом А. Камінського в робленні „партійної кар'єри", в збюрократизуванні, духовості неплідних апаратчиків і навіть у жадобі наживи (бо тільки так можна зрозуміти вислів „пости" у лапках), то також треба взяти в оборону перед М. Сосновським покоління „сеньйорів" націоналістичного руху, він бо закидає їм різні комплекси, що внеможливлюють „таку розв'язку". Це правда, є „сеньйори" з комплексами, але є і без комплексів. І починати треба не від вишукування комплексів, або інших первородних і набутих гріхів, а від створювання „відповідного психологічного розположення". Це не вдасться зробити негайно, але зовсім є „під силу".

В Україні утворено товариство любителів книги для пропаґанди... російської книжки

Київ. — Згідно з повідомленням РАТАУ, тут відбувся 10 вересня „установчий з'їзд Добровільного товариства любителів книги УРСР". У з'їзді взяли участь книголюби, працівники видавництв і друкарень, книгарень і бібліотек, творчих спілок, представники „партійних, радянських, комсомольських і громадських організацій". З'їзд відкрив відомий русифікатор української мови, віцепрезидент Академії Наук УССР, академік І. К. Білодід. Доповідав на з'їзді голова Державного комітету Ради міністрів УССР у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі М. К. Білогуров. Згідно з його даними, „річні тиражі українських видань перевищують 140 мільйонів примірників. Щодня реалізується понад 700 тисяч книжок". Запотребування на книжку є дуже значне, а читачів обслуговують 67,5 тисячі бібліотек республіки, книжкові виставки, літературні вечори тощо. Розповсюднюванням книжок займається активно близько 400 тисяч пропаґандистів. До головних завдань товариства книголюбів, заявив Білогуров, належить „значно поліпшити пропаґанду російських і зарубіжних клясиків, кращих творів радянських письменників". Це виконуватиме, як говорив він, „Всесоюзне добровільне товариство любителів книги, його складова частина — товариство книголюбів УРСР".

З'їзд прийняв статут і обрав правління та ревізійну комісію Добровільного товариства любителів книги УССР, а також делеґатів на Всесоюзний установчий з'їзд. Головою правління обрано письменника В. М. Собка.

Президент Форд буде активно підтримувати республіканських кандидатів

Вашинґтон. — Дін Бирч, правний дорадник Білого Дому, повідомив, що президент Джералд Форд плянує цього жовтня відбути кілька подорожей до західніх, середньозахідніх і південних стейтів, де промовлятиме на публічних вічах, підтримуючи кандидатури республіканських кандидатів до Конґресу, на пости губернаторів і посадників великих міст. Президент напевно відвідає Південну Дакоту 16-го жовтня та можливо зупиниться в інших середньозахідніх стейтах, а кілька днів раніше промовлятиме в Ґрінвілл, Південна Каролайна, і можливо відвідає також інші південні стейти, заявив Дін Бирч. Вже раніше Білий Дім повідомив, що Президент під час жовтня плянує промовляти на республіканських вічах у Вермонті, Індіяні, Пенсильвенії, Кентакі та Мічиґені.

Табори Українського Золотого Хреста в Лігайтоні

Посеред невисоких гір вкритих лісами, прекрасній околиці, впоблизу т. зв. Американської Швайцарії — в Лігайтоні, гордо повівали прапори таборів Українського Золотого Хреста. Там, довкола великої таборової площі, де відбуваються спртові змагання, гри та забави, побудовано модерні приміщення для таборування, для дівчат і хлопців.

Здебільша, програму таборів ведено під знаком святкувань шістдесятліття постання Українських Січових стрільців. Опікуном таборів був досвідчений, довголітній командант пластових таборів і педагог Володимир Мельник. Він був командантом хлоп'ячого табору. Дівочим табором проводила Тетяна Лівицька, яка з певним досвідом своєї праці виконала програму враз з командантом хлоп'ячого табору.

У програмі було заплянувано й виконано: проведення лекцій з Українознавства — української мови, географії України, історії українського побуту, культури тощо. У таборі горів вічний вогонь у пам'ять Українських Січових стрільців. У спортовій частині — щоденні ігри, як теренові (здобуття прапора), впоряд, марші, прогулянки, (пізнай своє довкілля). Зокрема проведено ряд імпрез, як: „Ніч під Івана Купала", Академію в честь Українських Січових Стрільців, поминальну панахиду за поляглих і померлих УСС - героїв; що її відслужили о. Паска і о. Дашо. Відзначено також тридцятріччя смерти Ольжича. Велике враження викликала імпреза піднесення українських прапорів на кораблях чорноморської фльоти в 1918 році. Висвітлено прозірки проф. І. Стрyка — „Історія України в образках" і відвідувано недалекі музеї, в гірських містечках, цирку та „Річні Ярмарки". А вже найбільшою радістю дітей була цілоденна прогулянка на збирання вишень і купіль в озері. Тому й не диво, що діти залишали табір з великим жалем. Маленький Місько просив команданта, „чи не можна б так відбувати цілорічні табори?". Провід Оселі М. Ящук і п. Граб ставилися до табору дуже прихильно. Діти брали участь в Богослужбах в неділі і свята, — а загальну сповідь цілого табору провели о. Головінський і о. Дашо.

Діти вернулися до своїх домів — міцні на тілі і кріпкріпкі духом, бо провели вакації під умілим проводом В. Мельника і Т. Левицької. Програму святкувань виготовив і провів командир табору В. Мельник, а музичний супровід виконала Т. Левицька. Свято „Івана Купала" провела референтка — О. Генґало.

У цілому програма табору проходила на релігійно-національному ґрунті — та на довго закріпилася в свідомості дітей, тривко вкорінюючи в їхні молоденькі серця і душі релігійно-християнські і національні ідеали.

І. П.

ГУЦУЛ ВІДІЙШОВ

Колись, — там 60 років тому, — був буйний ліс, були в ньому дуби, дубчаки, явори, де-не-де вітала лірична берізка. А все в здоровій зелені, жахтіло сонцем, молодістю.

„Хлопці ж бо то хлопці, як соколи!" як каже пісня.

А до того, всюди й завсіди „Ой, у лузі червона калина".

Нині — з того лісу лиш зруб пустіє. Тут і там стремить поодиноко старий дуб і листями шепче:

Сік транзіт. Або як сказав Тарас Шевченко: „Все йде, все минає..."

Ось, минувся й наш добрий друг, товариш по зброї, до останнього звіту пішов: Іван Вінтоняк.

При нім, а радше — для нього конечно треба згадати й те приголубне гніздечко, де він уперше свої очі на цей світ отворив: Косів! Ті лагідні гори, той верх Михалків, та грайлива річка Рибниця — вони сповнили його душу, його істоту на все його життя. Правдивий гуцул — гори, його стихія!

Жовтень 1918. Він знову в наших Карпатах — зелена, розкішна наша Буковина вбиралася у свої осінні строї, мов дівчина на празник: уся в барвах, аж блакить неба припадала до цих барв. І бистрі струми Черемоша грали.

Кіш УСС стоїть у Вижниці. Тут також збираються усі поворотці з московського полону — їх є повний курінь. Усе довкола кипить молодістю, сміхом, усі гуторять, оповідаю собі свої пригоди з московського полону. Бачили й пережити революцію! А найважніше — всюди співи! Співали ми ті нові пісні, що їх створили Михась Гайворонський, Ромко Купчинський, Льоньо Лепкий.

А стояли ми в простріній школі, в якій директорував Виноградників. Ось там був і наш добрий товариш Іван Вінтоняк. Ближче пізнав я його у моїм рої, куди призначив його командант куреня поворотців із полону четар Михайло Дивосир. Можу сказати, що Іван Вінтоняк носив у крові дисципліну, точність, проворність гуцула і веселість.

Бої за Львів, похід на Київ, важкі часи сипного тифу, наша програна, табори, декому — як і йому — пощастили Пршібрам, Подєбради, Прага...

Друге зустрілися ми з Іваном у літі 1936 року в Камені Довбуша, над Прутом, біля Ямного. Приїхав він із Делятина, де працював, як землемір — інженер, — виміряти докладні границі посілости Т-ва Письменників і Журналістів ім. Івана Франка. Мали бо ми там скромну, але просторy віллю, а біля неї добрий шмат ґрунту, що сягав до Прута. Очевидно й зрозуміло: виконав він цю роботу — як у нас кажуть — „задурно", бо ж знав він, що не мали ми чим так дуже платити: врешті, доброта була в його характері.

Востаннє зустрілися ми з Іваном Вінтоняком на цій дивній землі, та ще й у Ню Йорку. Він був той самий, незмінний Іван Вінтоняк: чесний, гідний, доброго серця, добрий товариш, інколи — шукаючи правди — поривний. Коли було з ним розмовляти — він згадував свої гори, свою Рибницю, бо тужив за ними. Не диво, що за улюблене місце вибрав він гори Ґантеру. Там у Кобзяра, в безжурнім товаристві Ека, Миколи Понеділка, Ікера проводив свої літні відпочинки. Над усе любив він ту річку, — що напевно, бодай дечим, нагадувала вона йому його рідну, буйнішу, ширшу Рибницю. Там, над тією річкою, з вудкою на риби в руках, і впав наш шляхетний, добрий Іван Вінтоняк.

Михайло Островерха

Японський прем'єр переговорює в Канаді в справі поширення торговельних зв'язків

Оттава. — До Канади прибув 23 вересня з чотироденною офіційною візитою японський прем'єр-міністер Какуеї Танака. Відвідини Танаки в Канаді відбуваються в рямках його поїздки до Бразилії, Мехіко та ЗСА. Безпосередньо після прибуття до Оттави він мав довшу конференцію з канадським прем'єр - міністром П'єром Трудо. Мета поїздки японського прем'єр-міністра — обговорити на найвищому рівні можливості розбудови торговельних зв'язків Японії з Канадою, а також можливостей для японських інвестицій в Канаді. Під сучасну пору Японія має інвестованих в Канаді всього 400 мільйонів долярів, в першій мірі в провінції Британської Колюмбії. Канадський експорт до Японії в минулому році досягнув 1,8 більйона долярів. Коли йдеться про канадську інвестиційну політику, то канадський уряд заінтересований в іноземних інвестиціях і в розбудові канадських природних ресурсів, але при передумові, що переробка канадських сирівців мала б відбуватися в Канаді, щоб дати працю канадським робітникам.

ЗСА ВИМАГАЮТЬ „ПОМІРКОВАНОСТИ"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

леґітимні вимоги держав-продуцентів нафти діставати за свої товари належну винагороду, Г. Кіссінджер подібно як і президент Форд остеріг перед політикою використовування природних ресурсів для політичних цілей, бо це може підірвати основи економічної структури світу. Не тільки продуценти, але й споживачі мають окреслені права і вимоги, говорив Г. Кісеінджер, і тому „розв'язка на далеку мету вимагає нового порозуміння між споживачами і продуцентами. У відміну від цін на хліб, високі ціни на нафту не є у висліді дії економічних чинників, дійсного недомагання у продуктивності чи вільної гри між продажею і попитом. Радше це сталось у висліді плянованого рішення обмежити продукцію і втримати штучний рівень цін".

Враховуючи таку ситуацію, Г. Кіссінджер видвигнув вимогу виправити ситуацію, бо „що піднялося у ціні у висліді політичного рішення, може бути знижене політичним рішенням". Одночасно Г. Кіссінджер запропонував від імени ЗСА готовість максимальної технічної і економічної допомоги на базі співробітництва всіх заінтересованих. Крім справи забезпечення нафтою, Г. Кіссінджер підняв питання забезпечення світу харчовими продуктами, інформуючи, що уряд ЗСА подасть свої конструктивні пропозиції на заплянову недалеку Світову Конференцію для справ харчів у Римі.

Біля джерел нашої культури

Пожертви у фонд збереження і видання літературної спадщини Володимира Винниченка.

За загально-суспільними, релігійними, культурними й особистими справами, які щоденно виникають і хвилюють нашу спільноту в світі, вона одночасно не забуває про долю науки та збережиння джерельних фондів нашої культури. Це промовисте свідоцтво політично-культурної зрілости нашої громади у вільному світі.

Комісія УВАН для вивчення й публікації спадщини Володимира Винниченка з вдячністю віднотовує, що у фонд збереження, опрацювання, і видання документів з архівної спадщини письменника, за цей ще неповний 1974 рік, надійшли такі пожертви:

Інж. Василь Ростун (Чикаґо) — 200 дол., Т-во Українських Інженерів у Філядельфії — 125 дол., Лідія і Василь Кий (Філядельфія) — 100 дол., д-р Дмитро Лепкий (Спрінґ Валлей, Н. Й.) — 100 дол., Микола Шаблій (Чикаґо) — 100 дол. По 50 дол.: інж. Іван Даниленко (Філядельфія), Олекса Мельниченко (Форт Леудердейл, Фло.), Раїса і Григорій Костюк (сл. п. д-р К. К. Паньківського). По 25 дол.: Теодор Ткачук (Зіленд, Мічи.), інж. Сава Зеркаль (сл. п. дружини Марії Терези Зеркаль), Сергій Сім'яник (Ню Йорк). По 20 дол.: інж. М. Громницький Галина, Галина Гриневич-Гувер, Софія Гаєвська, Валентин Лоян (сл. п. Михайла Лояна). По 10 дол.: Текля Денис, Іван Костюк, інж. Дмитро Кузик, Олександер Скоп, Оксана Баб'юк, Зінаїда Мацик, Семен Нечепорук. По 6 дол.: Іван Бридун. По 5 дол.: Зінаїда Мацик (сл. п. інж. Шоха), Леонід Веремієнко, П. Земляний. По 3 дол.: о. протоієрей Ф. Кульчинський, Ліда Дейнеко. По 3.50 дол.: Петро Потапенко, А. Міцкевич. По 2 дол.: Іван Стрижиковський, Микола Веремієнко.

Винниченківська Комісія УВАН щиро дякує всім жертводатцям. Збірка пожертв у фонд опрацювання і видання літературної спадщини В. Винниченка продовжується. УВАН, як наукова установа, користується правом податкових пільг (Текс Ексемпт). Всі жертводавці мають право свої пожертви у фонд Винниченка при УВАН відраховувати від податкових сум.

Чеки просимо виписувати: The Ukrainian Akademy (Fund Vynnychenko), та посилати на адресу:

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S., Inc. 206 West 100 th St. New York, N. Y. 10025

Справлення недоглядів

В тогорічньому оголошенні пожертви у фонд Винниченка при УВАН (див. „Свобода" за 30 жовтня 1973), з нашої вини сталися такі помилки: 1. До пожертв д-ра Петра Кулиняка 1000 дол. пропущено додаток: „На пошану сл. п. професора Івана Ф. Ровгона". 2. у нотатці про пожертву 100 дол. д-р Галини Шиманович-Рудницької (з Монтреалю) друга половина її прізвища була помилково зазначена як „Добрянської".

Ласкаво просимо дарувати нам ці невільні недогляди.

Винниченківська Комісія УВАН

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР БОГДАНА КРАВЦЕВА

Ню Йорк. — 64ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує в суботу, 28-го вересня ц. р. о год. 5:30 вечором в домівці СУА — 108 Друга евеня в Ню Йорку, авторський вечір відомого поета Богдана Кравцева. Участь у вечорі, кромі автора, беруть: Богдан Бойчук, Мирослав Прокоп і Юрій Стефаник.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКИХ ЛІКАРІВ

Союзівка, Кергонксон. — З Українського Лікарського Товариства Північної Америки — Відділу Метрополії Ню Йорк інформують, що в днях 12 і 13-го жовтня 1974 р. на відпочинковій оселі УНСоюзу Союзівці відбудеться товариська зустріч всіх лікарів з родинами. В рамцях зустрічі відбудеться товариська забава в суботу до якої гратиме відома оркестра „Рушничок" з Монтреалю. Управа просить зацікавлених замовляти кімнати в Управи Союзівки.

„БІЛОСНІЖКА" В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон. — Управа 28-го Відділу Союзу Українок Америки в Ірвінґтоні повідомляє, що в суботу, 28-го вересня ц.р о год. 3-й по полудні в залі Українського Народного Дому при 140 Проспект вулиці в Ірвінґтоні відбудеться виставка „Білосніжка" у виконанні лялькового театру 83-го Відділу СУА з Ню Йорку. Керівником виставки є Оля Гасцька. Після виставки відбудеться діточа вишивана забава в програмі якої є виграші, гри і другі несподіванки. Вступ: діти один, дорослі два доляри.

о. Шпірук

зволить листовно зв'язатися з Яр. Климовським у справі Українського Драм. Театру в Каліші, у зв'язку з виданням „Книги Діячів Українського Театру".

Ярослав Климовський
5821 Н. 12-та вулиця
Філядельфія, Па. 19141

РОЗШУК

Увага! Увага!

ПОШУКУЮ ДІЯ ВІТОВИЧА

що перед війною жив у селі Туря Долішня, р-н Самбір, Львівська обл., а під час війни перебував у Німеччині. Хто знав би про нього, або він сам, нехай зголоситься на адресу:

Maria Chitra
2949 West 12th Street
Cleveland, Ohio 44113, USA

ТАРЗАН, 7181. СУДДЯ БРАНД ІНФОРМУЄ

Мені не важні ті гроші, які ти платиш мені, Серіно... Я роблю це тільки з любови до тебе!

Ха! Чи ти думаєш, що я можу любити такого старого карлика, як ти?

Ти ще колись пожалуєш, що говориш до мене в такий спосіб!

Але наразі скажи, чого хочеш... Я мушу приготовитися до мого виступу!

Два „любителі тварин" щойно прибули сюди верхи... Вони хочуть зліквідувати нелеґальне торгування шкірами та іклами в Луанді!

Ох, ні! Я чуть не вбила їх моїм автом... Тепер жалію, що так не сталося!